

драгуни да се отдърпнатъ назадъ. Но влизането на Козловския полкъ въ бойната частъ застави противника отъ начало да се спре а слѣдъ това и да отстъпи. Боя къмъ страната на князь Шаховски се разгорѣщяваше все по силно и по силно. Неговите стрѣлковни вериги натискаха противника, а фронта на бойния редъ на княза изглеждаше въ тази минута да е перпендикуляренъ на нашитѣ линии. Макаръ че ние се намирахме отъ него на 8—9 версти, но все пакъ можяхме да си дадемъ ясенъ отчетъ за този важенъ повратъ какъвто тукъ приемаше боя . . . ; и при все това, ние продължавахме да стоимъ безъ извѣстия.

«Най-сетнѣ, въ 2½ ч., баронъ Криденеръ, като изгуби всѣко търпѣние, изпрати при князь Шаховски адютанта си, за да узнае точно какво се върши тамъ, и същевременно заповѣда на общия резервъ да се спусне въ впадината, разположена въ лѣво отъ Гривища.»

Полковникъ Вонлярлярски, като не иска «да влиза въ борба» съ критицитѣ, прѣминава съ мълчание главната причина за неуспѣха въ този ужасенъ день; ние, които, напротивъ, принадлежимъ къмъ числото на критикующитѣ, — не трѣбва ли ние да намѣримъ тази причина и нѣма ли да я намѣримъ въ оскърблението на княза Шаховски?

Азъ отново ще оставя думата на интересния полковникъ Вонлярлярски

«Прѣдъ насъ стоеше укрѣплението, извѣстно подъ названието Гривишки редутъ, който ни посипваше съ снаряди, на които ние не можехме да отговоримъ както трѣбва. Това укрѣпление се смѣташе за ключъ на позицията и върху него почти цѣлата наша артилерия бѣше си съсредоточила всичкия огънь. Научихъ се